

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.246/2025/4.
A felperes:	felperes neve (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor; felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes neve (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Kovács Tibor kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszonyból származó megbízási díjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (24. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Debreceni Törvényszék 9.K.701.998/2024/21. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezéssel támadott részében helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 35.000 (harmincötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2021. szeptember 1. napjától 2024. augusztus 31. napjáig tartó időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes név1 Rendőrkapitányság szervezeti egységének hivatásos állományú tagjaként helyszínelő és balesetvizsgáló beosztásban teljesített szolgálatot. A perbeli időszakban az eredeti beosztási köteleit meghaladóan, rendszeres jelleggel látott el sebességellenőrzési, közlekedésrendészeti, járőrszolgálati és közrendvédelmi feladatokat, valamint a saját szervezete illetékességi területén kívül eső, más rendőrkapitányságokhoz tartozó helyszínelői tevékenységet végzett, tevőlegesen részt vett a különböző (így különösen a név2, a név3, valamint a helyi szintű) rendészeti akciókban, közigazgatási bírságok kiszabásával járó intézkedéseket fogantatosított, továbbá végrehajtotta a név4 Központ (TIK) által elrendelt egyéb küldéseket is. Ezen többletfeladatok tényleges ellátására alapítottan megbízási díj megfizetése iránt szolgálati panaszt terjesztett elő, amelyet azonban az alperes vezetője elutasított.

A kereset és a védírat

[2] A felperes – a per folyamán a keresetét leszállítva 2021. december és 2022. január hónapokra a rendvédelmi illetményalap 50%-ában, a perbeli időszak további 34 hónapjára vonatkozóan pedig annak 100%-ában meghatározva követelését – 1.352.750 forint megbízási díj, valamint annak törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Kereseti kérelmének anyagi jogi alapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontjában, valamint (5) bekezdésében foglalt rendelkezéseket jelölte meg.

[3] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összecszerűségét is vitatta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek megbízási díj jogcímen 1.352.750 forintot és annak késedelmi kamatát. Döntése alapjaként a Hszt. 2. § 25. pontjára, 71. § (1)-(6) bekezdésére, 101. § (1) bekezdés a) pontjára, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 15.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. § (1) bekezdés b) pont ba) alpontjára, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 18.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (1)-(2) és (6) bekezdéseire, valamint a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos

szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósításáról szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BM rendelet) 10. § (2) bekezdésére hivatkozott.

[5] A Kúria következetes gyakorlatára (Kf.III.39.690/2021/5., Kfv.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.45.117/2022/4.) utalva rögzítette, hogy a balesethelyszínélő szolgálati beosztás munkaköri leírása nem bővíthető korlátlanul más, külön szabályozott beosztáshoz (pl. járőr) tartozó általános feladatokkal.

[6] Az alperes által elfogadott mintavételi hónapok eligazító lapjai, valamint a TIK küldések adatai alapján tényként rögzítette, hogy a felperes a kinevezése szerinti baleseti helyszínélő munkaköre mellett nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen, havonta több alkalommal látott el jelentős többletmunkát jelentő járőrfeladatokat (sebességmérés, forgalom-, útvonal- és helyszínellenőrzések, közrendvédelmi feladatok).

[7] E körben az okirati bizonyítékok adatain túlmenően döntő bizonyítékként értékelte név5 tanúvallomását (19. sorszámú jegyzőkönyv 6. oldal), aki arról nyilatkozott, hogy a felperes tényleges szolgálati tevékenységének mintegy 70%-át az eredeti munkakörét meghaladó többletfeladatok tették ki, figyelemmel arra, hogy minden egyes szolgálata alkalmával kötelező jelleggel látott el gyalogos, illetve közrendvédelmi feladatokat, továbbá napi szinten végzett olyan sebességellenőrzési tevékenységet, amelynek idősükségletét a tanú önmagában napi 6 órában határozta meg.

[8] Mindezek alapján – a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdésében rögzített eljárási jogi követelményeknek megfelelően, a rendelkezésre álló bizonyítékok egyenkénti és összességükben történő értékelése útján – arra a következtetésre jutott, hogy a felperes a teljes perbeli időszakban, a munkáltató egyoldalú utasítása alapján, rendszeres és visszatérő jelleggel látott el olyan, a kinevezése szerinti szolgálati beosztásához nem tartozó, jelentős mennyiségű többletfeladatot, amely a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján – a Hszt. 2023. február 1-jei módosítására figyelemmel a 71. § (3) bekezdésében foglalt követelményeknek is eleget téve – megbízási díjra jogosító többletmunkának minősült.

[9] Az összecszerűség meghatározása során kiemelt súllyal értékelte, hogy a felperes a teljes perbeli időszak minden hónapjában rendszeresen, szolgálatteljesítési idejének túlnyomó hányadát kiteve, folyamatosan látott el gyalogos, illetőleg gépkocsizó járőri – ezen belül is jellemzően sebesség-, forgalom- és közlekedésrendészeti ellenőrzési – többletfeladatokat. A mérlegelésből ugyanakkor – a felperes erre irányuló elismerő nyilatkozatára is figyelemmel – kirekesztette a pusztán eseti jelleggel felmerülő TIK küldések végrehajtását, valamint a más illetékességi területen fogatosított áthelyszíneléseket. Az értékelés folyamatában érdemi vizsgálat tárgyává tette az alperes azon védekezését is, miszerint a hivatkozott tevékenységek alacsonyabb szolgálati beosztáshoz tartoztak, és bár e tény fennállását határozatában elismerte, ugyanakkor megállapította, hogy e feladatok tényleges ellátása a felperestől specifikus többlettudást – így különösen a sebességmérő készülék szakszerű kezelését, valamint a rögzített felvételek szakrendszeri adatbázisba történő feltöltését –, továbbá egyértelmű többletfelelősséget is megkövetelt. Az a körülmény, hogy a többlettevékenység alacsonyabb szintű beosztáshoz kapcsolódott, a feladatellátás kiemelkedően magas – mindennapos, a szolgálatteljesítési idő túlnyomó részét kitevő – volumenével szemben nem eshetett olyan súllyal latba, amely a megbízási díjnak a törvényi minimumhoz közeli mértékben történő megállapítását indokolta volna.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[10] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a megbízási díj összegének 1.024.263 forintra történő leszállítását kérte. A kérelmét akként számszerűsítette, hogy a 36 hónapot felölelő perbeli időszakból 34 hónap tekintetében a rendvédelmi illetményalap 75%-ának megfelelő, havi 28.987,50 forint összegű megbízási díj megállapítását tartotta indokoltnak, míg a fennmaradó két hónapra vonatkozóan az elsőfokú bíróság által is figyelembe vett 50%-os mértéket nem vitatta. Megsértett jogszabályi rendelkezésként a Kp. 78. § (2) bekezdésére, valamint a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 263. § (1) bekezdésére, 279. § (1) bekezdésére és 346. § (5) bekezdésére hivatkozott.

[11] A fellebbezése két pillérre épült: egyrészt vitatta a megbízási díj jogalapját, másrészt a megítélt díj összegszerűségét. A jogalapot támadó érvelése keretében kifejtette, hogy a balesethelyszínelői és a járőri feladatkörök között érdemi átfedések azonosíthatók, amelynek alátámasztásaként a közlekedési balesetek és a közlekedés körében elkövetett bűncselekmények esetén követendő rendőri eljárás szabályairól szóló 60/2010. (OT 34.) ORFK utasításra hivatkozott. E norma értelmében ugyanis balesetek bekövetkezésekor az egyenruhás közterületi szolgálatot ellátó más állomány – így a járőri állomány – is jogosult eljárni, emellett a helyszínelő ezen utasítás, míg a járőr a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás alapján egyaránt jogosult szóbeli figyelmeztetés alkalmazására, illetőleg helyszíni bírság kiszabására. Kiemelte továbbá az elsőfokú ítélet [89] bekezdésében is rögzített azon tényt, miszerint a felperes maga sem vitatta a TIK küldések értékelésből történő kirekesztésének indokoltságát, valamint az áthelyszínelések pusztán eseti jellegét, hangsúlyozva egyúttal, hogy a mintegy „rásегítő” erőként ellátott közrendvédelmi járőri tevékenység is csupán alkalmilag, érdemi adminisztratív teher nélkül valósult meg, és önálló döntéshozatalt mindössze elhanyagolható mértékben igényelt.

[12] Az összegszerűség vitatása körében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem kellő súllyal és nem komplex módon értékelte az elvégzett többletmunka mértékét és valós körülményeit – így különösen a feladatok bonyolultságát és a megkövetelt többletismereteket –, rámutatva arra, hogy bár az ítélet maga is rögzíti a feladatok alacsonyabb beosztáshoz tartozó jellegét (tekintve, hogy a helyszínelő „D”, míg a járőr csupán „A” fizetési fokozatba tartozik), az ítélet [91] bekezdésében a sebességmérő készülékek kezelésére és az adatbázisba történő feltöltésre vonatkozóan mégis olyan, a peradatok által alá nem támasztott megállapításokat tett, amelyek figyelmen kívül hagyják, hogy ezen eszközök használata nem igényel a mindennapos technikai eszközök használatán túlmutató szaktudást, az adatfeltöltés pedig ténylegesen emberi beavatkozás nélkül történik. Mindezek mellett hangsúlyozta, hogy az eligazításokon meghatározott célfeladatok (így az ittas vezetők vagy a tilos jelzésen áthaladók kiszűrése) sem követeltek meg többlettudást, hiszen ezen körülményeket a felperes a balesetek helyszínelése során is rutinszerűen vizsgálta, járőri feladatokat pedig már korábban is ellátta, ezáltal – érvelése szerint – az elsőfokú bíróság a komplex mérlegelést mellőzve, egyoldalúan csupán a többletfeladatok mennyiségére koncentrált, amelynek eredményeként a rendvédelmi illetményalap 100%-ában megállapított megbízási díj mértéke eltúlzottá vált.

[13] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az alperesi fellebbezés konkrét anyagi jogi jogszabálysértés megjelölése hiányában nem felel meg a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjában

foglaltaknak, így az a Kp. 104. §-a alapján hiánypótlás nélkül elutasítandó. Érdemben pedig hangsúlyozta, hogy az összecszerűséget meghatározó Hszt. 71. §-a, valamint a 31/2015. és a 33/2015. BM rendeletek szempontrendszere alapján megállapított 100%-os – a törvényes középértéket el sem érő – díjmérték a mindennapos többletfeladatok mértékéhez képest nem eltúlzott, és teljes mértékben megfelel az azonos típusú foglalkoztatásokra vonatkozó, egységes bírói gyakorlatnak.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[14] A fellebbezés nem alapos.

[15] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az irányadó tényállást a releváns körben feltárta, a rendelkezésre álló peradatokat, bizonyítékokat – az összecszerűség tekintetében – okszerűen értékelte, a kereset szerinti marasztaló döntése az alkalmazandó anyagi és eljárásjogi jogszabályhelyeknek megfelel. Indokait – azok ismételése nélkül – a másodfokú bíróság osztotta, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel emeli ki az alábbiakat.

[16] Az ítéltábla a felülbírálat logikai rendjéhez igazodva elsőként a felperes eljárásjogi kifogását vizsgálta, és megállapította, hogy az alperesi fellebbezés érdemi elbírálásának perjogi akadálya nem áll fenn. A Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja a fellebbezés kötelező tartalmi elemeként a fellebbezést megalapozó jogszabálysértés és az ahhoz kapcsolódó jogszabályhely pontos megjelölését írja elő, e rendelkezés azonban sem szövegszerűen, sem funkcionálisan nem szűkíti a fellebbezés alapjául szolgáló jogszabálysértést anyagi jogi jogszabálysértésre. Ebből következően a fellebbezés akkor is megfelel a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt követelménynek, ha a fellebbező fél az elsőfokú ítélet jogszabálysértő jellegét nem anyagi jogi norma téves alkalmazására, hanem az elsőfokú bíróság bizonyítási, bizonyítékértékelési vagy indokolási kötelezettségét szabályozó eljárásjogi rendelkezések megsértésére alapítja. Az alperes fellebbezése e perrendi követelménynek maradéktalanul eleget tett, minthogy a Kp. 78. § (2) bekezdését, valamint a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán mögöttes jogként alkalmazandó Pp. 263. § (1) bekezdését, 279. § (1) bekezdését és 346. § (5) bekezdését kifejezetten megjelölve arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem okszerűen, nem teljes körűen és a döntés kellő indokolását mellőzve értékelte. Ennélfogva az alperesi jogorvoslati kérelem visszautasításának nem volt helye, az az érdemi másodfokú felülbírálatra alkalmasnak bizonyult.

[17] Az ítéltábla ezt követően az alperesi fellebbezés érdemi vizsgálatának kereteit határozta meg, és e körben megállapította, hogy a fellebbezés indokolása és a fellebbezési kérelem között részleges dogmatikai feszültség áll fenn. Az alperes ugyanis a fellebbezés indokolásában több olyan érvet is előadott, amellyel tartalma szerint nem a megállapított

megbízási díj összecszerűségét, hanem a felperes megbízási díjra való jogosultságának jogalapját vitatta (a balesethelyszínélői és a járőri feladatkörök közötti átfedés, a TIK-küldések és áthelyszínelések eseti jellege, a közrendvédelmi járőri tevékenység alkalmisága), ugyanakkor fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatása útján nem a keresetet elutasítását, hanem kizárólag a megítélt megbízási díj összegének csökkentését kérte. A Kp. 108. § (1) bekezdéséből következő kötött másodfokú felülbírálat rendszerében a bíróság nem az indokolásban elszórtan megjelenő valamennyi jogi érvet, hanem a fellebbezési kérelem által kijelölt jogvédelmi célt és az ahhoz kapcsolódó jogszabálysértési hivatkozásokat bírálhatja el; a tartalom szerinti elbírálás követelménye pedig nem adhat alapot arra, hogy a másodfokú bíróság a fél kifejezett kérelmében meg nem jelenő, annál terjedelmesebb vagy eltérő irányú jogkövetkezményt tulajdonítson a fellebbezésnek. Ebből okszerűen következik, hogy ha a fellebbező fél a rendelkező rész megváltoztatását kizárólag az összecszerűség mérséklése körében kéri, akkor az e kérelemnél tágabb, a jogosultság teljes hiányára irányuló jogalapi érvelés nem nyitja meg a másodfokú bíróság számára a megbízási díjra való jogosultság fennállásának önálló, a fellebbezési kérelemben nem érvényesített felülbírálatát. Ellenkező értelmezés esetén az ítéltábla a fellebbező fél által kért részleges megváltoztatáson túlterjeszkedve, a kérelemhez kötöttség és a másodfokú eljárás funkcionális korlátainak sérelmével olyan jogkövetkezményt vizsgálta, amelyet a fél maga sem tett jogorvoslati kérelme tárgyává. Az ítéltábla ezért az alperes jogalapot érintő fellebbezési előadásait a felülbírálat körén kívül eső, az érdemi döntés szempontjából joghatás kiváltására alkalmatlan érvelésként értékelte, és a fellebbezést kizárólag abban a terjedelemben bírálta el, amelyben az a megbízási díj elsőfokú bíróság által megállapított összegének jogszerűségét, ezen belül a bizonyítékértékelés, a mérlegelés és az indokolás eljárásjogi megfelelőségét vitatta.

[18] Az így kijelölt felülbírálati keretek között az ítéltábla az alperes összecszerűséget támadó fellebbezési érveit nem találta alaposnak. A megbízási díj mértékének meghatározása ugyanis nem valamely egyetlen, önmagában döntő körülmény – így különösen nem kizárólag az ellátott többletfeladat beosztási besorolása, technikai bonyolultsága vagy adminisztratív terhe – alapján történik, hanem az elvégzett többletfeladatok időtartamának, gyakoriságának, terjedelmének, szolgálat-szervezési jelentőségének, a feladatellátással együtt járó felelősségi többletnek és a hivatásos állomány tagját érő tényleges többletterhelésnek az együttes mérlegelésével. Ebből következően az a körülmény, hogy a járőri feladatkör a beosztási rendszerben a balesethelyszínélői beosztáshoz képest alacsonyabb fizetési kategóriához kapcsolódik, önmagában nem alkalmas a megállapított – fellebbezéssel vitatott körben a rendvédelmi illetményalap 100%-ának megfelelő – megbízási díj eltúlzott voltának igazolására, mert a díjazás jogcíme nem a magasabb szakmai besorolású feladat ellátásának honorálása, hanem az eredeti beosztáson kívüli, attól funkcionálisan elkülönülő, ténylegesen teljesített szolgálati többlet ellentételezése.

[19] Az alperes tévesen tulajdonított döntő jelentőséget annak is, hogy a sebességmérő készülékek kezelése és az adatok rendszerbe kerülése álláspontja szerint nem igényelt a mindennapos technikai eszközhasználaton túlmutató szaktudást. A megbízási díj mértékének megítélése szempontjából nem az volt a meghatározó kérdés, hogy az adott eszköz kezelése informatikai vagy technikai értelemben kivételes szakértelmet követel-e meg, hanem az, hogy a felperes a saját beosztásához képest többlet jelleggel, szolgálat-szervezési rendbe illesztetten,

közterületi rendészeti feladatellátás keretében végzett olyan tevékenységet, amelynek jogszerűsége, pontossága és eredménye közvetlenül hatósági intézkedések, közlekedésrendészeti megállapítások és esetleges jogkövetkezmények alapjául szolgálhatott. Mindebből okszerűen következik, hogy az elsőfokú bíróság az összecszerűség mérlegelése során helytállóan nem pusztán a technikai eszközkezelés elvont bonyolultságának tulajdonított perdöntő jelentőséget, hanem sokkal inkább annak az objektív ténynek, hogy a felperes az eredeti beosztásából fakadó kötelmei mellett olyan folyamatos közterületi ellenőrzési, intézkedési és végrehajtási feladatokat látott el, amelyek a szolgálatteljesítés mind időbeli, mind pedig tartalmi terhelését ténylegesen és érdemben megnövelték. Az adatfeltöltés automatizált jellege ezért önmagában nem semlegesíti sem az eszköz rendeltetésszerű alkalmazásáért, sem a mérési tevékenység szolgálati körülményeiért, sem az abból fakadó rendészeti felelősségért viselt többletet, következésképpen az elsőfokú bíróság e körben tett értékelése nem minősíthető iratellenesnek vagy okszerűtlennek.

[20] Nem vezetett eltérő következtetésre az alperes azon hivatkozása sem, hogy az eligazításokon meghatározott célfeladatok – így különösen az ittas vezetők, illetve a tilos jelzésen áthaladó járművezetők kiszűrése – a felperes számára nem jelentettek érdemi többletismeretet, mert a balesetek helyszínelése során hasonló körülményeket egyébként is vizsgált. A balesethelyszínelői tevékenység és a közrendvédelmi, illetve közlekedésrendészeti járőri feladatellátás között fennállhatnak részleges szakmai érintkezési pontok, ez azonban nem teszi azonossá a két feladatkört: a balesethelyszínelő a már bekövetkezett közlekedési esemény tényállásának rögzítésére, okainak feltárására és bizonyítékainak biztosítására koncentrál, míg a járőri feladatellátás preventív, ellenőrzési és intézkedési jellegű, közterületi jelenlétén, folyamatos észlelésén, azonnali reagáláson és célzott rendészeti fellépésen alapul. E funkcionális különbségre figyelemmel az a tény, hogy a felperes szakmai tapasztalatai bizonyos járőri részfeladatok ellátását megkönnyíthették, nem zárja ki és nem is csökkenti szükségképpen azt a többletterhelést, amely a saját beosztásán felüli, más szolgálati rendeltetésű feladatok rendszeres ellátásából fakadt.

[21] Az alperes által felhívott ORFK utasítások sem alkalmasak az elsőfokú bíróság mérlegelésének megdöntésére. Önmagában az, hogy közlekedési baleset bekövetkezésekor az egyenruhás közterületi szolgálatot ellátó más állomány is jogosult meghatározott cselekmények elvégzésére, illetve az, hogy a helyszínelő és a járőr egyaránt alkalmazhat szóbeli figyelmeztetést vagy helyszíni bírságot, nem a feladatkörök azonosságát, hanem csupán egyes rendőri intézkedési jogosultságok közös normatív alapját igazolja. A rendőri intézkedési eszköztár részleges átfedése nem azonos a beosztáshoz kötött szolgálati funkciók, a szolgálatszervezési rendeltetés, a feladatellátás időbeli és helyzeti keretei, valamint a felelősségi viszonyok azonosságával. Ebből következően az elsőfokú bíróság nem járt el okszerűtlenül, amikor a két feladatkör közötti részleges érintkezési pontok ellenére a járőri feladatellátást a felperes eredeti beosztásához képest önállóan értékelhető többletfeladatként vette figyelembe.

[22] Az alperes arra alapított érvelése, hogy a TIK-küldések értékelésből történő kirekesztését a felperes sem vitatta, továbbá az áthelyszínelések eseti jellegűek voltak, az összecszerűség körében sem alkalmas a megítélt megbízási díj mérséklésének megalapozására. E körülmények ugyanis nem azt igazolják, hogy az elsőfokú bíróság a

többletfeladatok mértékét túlértékelt, hanem éppen azt, hogy a mérlegelés során a nem vagy csak korlátozottan releváns feladatokat elkülönítette, és a díj mértékét nem ezekre, hanem a ténylegesen értékelt járóri többletfeladatokra alapította. Az értékelésből kizárt vagy csekélyebb súllyal figyelembe vett résztvevőkenységek ezért nem teszik okszerűtlenné a fennmaradó, bizonyított és szolgálatsszervezési szempontból releváns többletfeladatok alapján megállapított díjmértéket.

[23] Nem foghat helyt az az alperesi állítás sem, amely a közrendvédelmi járóri tevékenységet pusztán „rásegítő” jellegű, alkalmi, érdemi adminisztratív teherrel nem járó feladatként minősítette. A megbízási díj mértékének meghatározásakor az adminisztratív többlet csak az egyik, és nem kizárólagos mérlegelési szempont; a közterületi jelenléttel, az intézkedési készenléttel, a célfeladatok végrehajtásával, az önálló helyzetfelismeréssel és a szolgálati felelősség tényleges viselésével járó terhelés akkor is értékelendő, ha az adott feladatellátás nem járt jelentős iratkészítési vagy ügyviteli többlettel. Az önálló döntéshozatal alperes által állított csekély mértéke sem zárja ki a többletterhelés megállapítását, mert a járóri tevékenység rendészeti természete éppen abban áll, hogy a szolgálatot teljesítő állomány a közterületi helyzetekhez igazodva köteles észlelni, mérlegelni, szükség esetén intézkedni, illetve a szolgálati célfeladatok teljesítéséhez igazodóan felelősséget viselni.

[24] Mindezek alapján az ítéltábla arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság a megbízási díj összegszerűsége körében nem kizárólag a többletfeladatok mennyiségére koncentrált, hanem a perben releváns körülményeket – a feladatok jellegét, az eredeti beosztástól való funkcionális elkülönülést, a szolgálatsszervezési többletet, a feladatellátással járó felelősséget, valamint a bizonyítottan ellátott tevékenységek tényleges súlyát – egymással összefüggésben értékelt. Ehhez mérten az alperes fellebbezése nem tárt fel olyan iratellenességet, logikai ellentmondást, okszerűtlenséget vagy indokolási hiányt, amely a Kp. 78. § (2) bekezdése, illetve a Pp. 279. § (1) bekezdése és 346. § (5) bekezdése alapján az elsőfokú mérlegelés felülbírálatát indokolta volna, ezért a rendvédelmi illetményalap 100%-ában meghatározott megbízási díj mértéke a fellebbezésben előadott okok alapján nem minősült eltúlzottnak.

[25] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezéssel nem támadott – a perbeli időszak 2021. december és 2022. január hónapjaira eső, a rendvédelmi illetményalap 50%-ában meghatározott megbízási díjrészt megítélő – rendelkezése tekintetében nem érintette, míg annak a jogorvoslati kérelemmel érdemben támadott részét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[26] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pereszes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel a felszámítással egyezően állapította meg tekintettel arra is, hogy annak mérséklését az alperes nem kérte.

[27] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű (108.220 forint) fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontja, 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[28] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[29] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. június 17.

dr. Antal Regina s. k.	dr. Oláh Zsolt s. k.	dr. Koós Szabolcs s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró